

การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์

ชลธิชา เอี่ยมรัมย์¹, นภสร ศรีสะอาด², รัตนภรณ์ เทพวงศ์³,
สุภาภรณ์ จันทาฤทธิ์⁴, สถาพร วิชัยรัมย์⁵ และ วิษณุ ปัญญาสงค์⁶

Received : 4 October 2024

Revised : 18 December 2024

Accepted : 25 December 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ 2) เพื่อศึกษาระดับตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะในการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากสูตรทาร์โร ยามาเน่ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้สูงอายุ จำนวน 302 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์โดยหา ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ วิเคราะห์โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ผลวิจัยพบว่า 1) การศึกษาระดับการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) การศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก 3) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ สามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 53.2 (Adjusted R² = .532) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถเขียนเป็นพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบและสมการถดถอย ได้ดังนี้

$$Y = .138 + -.204(X_1) + .489(X_2) + .176(X_3) + .141(X_4) \text{ และ } Z = -.197(X_1) + .684(X_2) + .126(X_3) + .137(X_4)$$

4) การวิเคราะห์เกี่ยวกับความต้องการและข้อเสนอแนะของผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขานี จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความต้องการและข้อเสนอแนะของผู้สูงอายุในพื้นที่ ที่ได้แสดงความคิดเห็นมากที่สุด คือ ผู้สูงอายุต้องการอยากได้เบี้ยยังชีพจากรัฐบาลเพิ่มเพื่อให้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต

คำสำคัญ : ผู้สูงอายุ , การจัดสวัสดิการ

¹ นักศึกษาศาสาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

² นักศึกษาศาสาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

³ นักศึกษาศาสาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

⁴ นักศึกษาศาสาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

⁵ อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

⁶ อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

PROVIDING APPROPRIATE WELFARE FOR THE ELDERLY IN MUEANG YANG SUBDISTRICT, CHAMNI DISTRICT, BURIRAM PROVINCE

Chonticha Aiamram¹, Naphasorn Srisa-ard², Rattanaporn Thepwong³,
Supaporn Jantarit⁴, Sathaporn Wichairam⁵ and Vishanu Panyayong⁶

ABSTRACT

This research aimed to 1) study the level of appropriate welfare provision for the elderly in Muang Yang Sub-district, Chamni District, Buriram Province 2) study the level of variables and factors affecting the appropriate welfare provision for the elderly in Muang Yang Sub-district, Chamni District, Buriram Province 3) study the recommendations for appropriate welfare provision for the elderly in Muang Yang Sub-district, Chamni District, Buriram Province by randomly selecting samples from the Taro Yamane formula, resulting in a sample of 302 elderly people. The research instruments were questionnaires and interview forms. The analysis was performed by finding frequency, percentage, mean, standard deviation, and the values of factors affecting the appropriate welfare provision for the elderly in Muang Yang Sub-district, Chamni District, Buriram Province, analyzed by the correlation coefficient.

The research results found that 1) The study of the level of appropriate welfare provision for the elderly in Muang Yang Sub-district, Chamni District, Buriram Province, was at a high level overall. 2) The study of the level of factors affecting the appropriate welfare provision for the elderly in Muang Yang Sub-district, Chamni District, Buriram Province, was at a high level overall. 3) The factors affecting the appropriate welfare provision for the elderly in Muang Yang Sub-district, Chamni District, Buriram Province, could be predicted at 53.2 percent (Adjusted R² = .532) with statistical significance at the .05 level. It can be written as a prediction in the form of raw scores and regression equations as follows:

$$Y = 138 + 204(X_1) + 489(X_2) + .176(X_3) + 1410(X_4) \text{ and } Z = -1970(X_1) + 684(X_2) + 126(X_3) + 1370(X_4)$$

¹ Student of Public Administration, Buriram Rajabhat University

² Student of Public Administration, Buriram Rajabhat University

³ Student of Public Administration, Buriram Rajabhat University

⁴ Student of Public Administration, Buriram Rajabhat University

⁵ Lecturer Department of Public Administration, Buriram Rajabhat University

⁶ Lecturer Department of Public Administration, Buriram Rajabhat University

4) Analysis of the needs and suggestions of the elderly in the area of Muang Yang Subdistrict, Chamni District, Buriram Province found that the needs and suggestions of the elderly in the area that were expressed the most were that the elderly wanted to receive an additional living allowance from the government in order to have enough for living

Keywords : Elderly, welfare provision

บทนำ

สังคมผู้สูงอายุในปัจจุบันและเศรษฐกิจในประเทศไทย ‘สังคมสูงวัยผู้สูงอายุ’ คือ สังคมที่มีสัดส่วนของผู้สูงอายุหรือประชากรที่มีอายุ 60 ปี ขึ้นไป ได้เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่สัดส่วนของอัตราการเกิด และจำนวนประชากรในวัยทำงานลดน้อยลง ประเทศต่าง ๆ รอบข้างเราได้มีปัญหาระยะนี้แล้ว เช่น ที่สิงคโปร์มีสัดส่วนของผู้สูงอายุใกล้เคียงกับไทย และเป็นสังคมผู้สูงอายุ, เกาหลีใต้เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์แล้ว ญี่ปุ่นมีสัดส่วนผู้สูงอายุมากที่สุดในโลกและเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุระดับสูงสุด ดังนั้น สำหรับประเทศเราเอง ก็กำลังเปลี่ยนผ่านเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุในเร็ว ๆ นี้ เช่นกัน โดยมีประชากรที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไปร้อยละ 10 หรือมากกว่า 7 ล้านคนแล้ว (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2567)

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) คาดการณ์ว่าใน พ.ศ. 2569 หรือในอีก 5 ปีข้างหน้า ประเทศไทยจะมีผู้สูงอายุ 15 ล้านคน เป็นสัดส่วน ร้อยละ 22.4 ของประชากรทั้งประเทศ และใน พ.ศ. 2581 จะมีผู้สูงอายุมากถึง 20 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วน ร้อยละ 30.4 ของประชากรทั้งประเทศ กล่าวคือในอนาคตประชากรไทย 5 คน จะมีผู้สูงอายุ 1 คน นอกจากนี้ ผู้สูงอายุที่มีอายุ 80 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีภาวะพึ่งพิงมากที่สุด มีอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยสูงสุดที่ ร้อยละ 7.5 ต่อปีโดยใน พ.ศ. 2581 มีจำนวนผู้สูงอายุ 80 ปีขึ้นไปประมาณ 3 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ที่มี ประมาณ 1 ล้านคน³ (กองพัฒนานโยบายและนวัตกรรมทางสังคม, 2564)

ความเป็นมาและรูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในประเทศไทย ความหมายของ “สวัสดิการสังคม” จากหลากหลายมุมมองพอสรุปได้ว่า เป็นระบบการบริการทางสังคม ซึ่งเกี่ยวกับการป้องกันการแก้ไขปัญหา การพัฒนาและการส่งเสริมความมั่นคงทางสังคม เพื่อตอบสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐานของประชาชน ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และพึ่งตนเองได้ทั่วถึง เป็นธรรม และให้เป็นไปตามมาตรฐาน ทั้งทางด้านการศึกษา สุขภาพอนามัย ที่อยู่อาศัย การทำงานและการมีรายได้ นันทนาการ กระบวนการยุติธรรม และบริการทางสังคมทั่วไป โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิที่ประชาชนจะต้องได้รับ และมีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการสังคมทุกระดับ ซึ่งการจัดสวัสดิการสังคมของไทยเริ่มต้นจากระบบการช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างไม่เป็นทางการของครอบครัว เครือญาติและชุมชน ต่อมามีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ทำให้การจัดสวัสดิการสังคมมีการปรับเปลี่ยนทิศทางไปสู่สวัสดิการแบบบูรณาการและเป็นสังคมสวัสดิการ ปัจจุบันประเทศไทยมีรูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุ 4 รูปแบบ คือ การประกันสังคม การช่วยเหลือสาธารณะ การบริการสังคม และการช่วยเหลือเกื้อกูลของภาคประชาชน

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่า การจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไทยยังมีปัญหาและอุปสรรคหลายประการ เช่น 1) ขาดการบูรณาการและขาดความต่อเนื่องซึ่ง หมายถึง การดำเนินงานด้านสวัสดิการผู้สูงอายุแยกส่วนระหว่างงานด้านสุขภาพกับงานด้านสังคม กระจายความรับผิดชอบตามหน่วยงานต่าง ๆ ของภาครัฐ 2) ขาดการนำนโยบายสู่การปฏิบัติอย่างแท้จริง 3) ความไม่พร้อมของงบประมาณและการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านผู้สูงอายุโดยตรง และ 4) สวัสดิการสังคมที่รัฐจัดให้กับผู้สูงอายุยังไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้สูงอายุไม่สามารถตอบสนองปัญหาได้อย่างแท้จริงและไม่ครอบคลุมผู้สูงอายุได้ทั้งหมดแต่ประเด็นที่สำคัญคือบุตรหลานหรือคนในครอบครัวขาดความตระหนักถึงความสำคัญของผู้สูงอายุ (สุดารัตน์ สุดสมบูรณ์, 2557)

ความสำคัญของผู้สูงอายุในสังคมไทยเพื่อให้มีการจัดสวัสดิการสังคม เพื่อให้ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งภาครัฐได้มีการจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้สูงอายุ โดยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดูแลผู้สูงอายุ นับว่าเป็นนโยบายในระดับชาติ ที่เล็งเห็นความสำคัญของผู้สูงอายุ ซึ่งมีแนวโน้มว่า สังคมไทยจะเป็นสังคมผู้สูงอายุ ดังนั้น การจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุของภาครัฐนั้น จึงมีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งผู้เขียนได้เห็นความสำคัญของการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุที่เหมาะสม มี 4 ด้านประกอบด้วย

1. สุขภาพอนามัย คือ การที่ผู้สูงอายุได้รับการดูแลทางด้านสุขภาพกาย คือ ได้รับอาหารให้ครบตามหลักโภชนาการ การออกกำลังกาย และการได้รับการดูแลทางด้านจิตใจ คือ การได้อยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น ได้รับการเอาใจใส่จากลูกหลาน มีกิจกรรมนันทนาการเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินและผ่อนคลาย

2. ที่อยู่อาศัย คือ การที่ผู้สูงอายุมีที่อยู่อาศัยที่ถูกลักษณะ มีความสะอาดและปลอดภัย

3. การทำงานและการมีรายได้ คือ การส่งเสริมให้ผู้สูงอายุใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ มีการส่งเสริมอาชีพให้กับผู้สูงอายุ และพัฒนารายได้ให้เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพ

4. ความมั่นคงทางสังคม คือ การที่ผู้สูงอายุได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี สิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมไม่มีมลภาวะ และสังคมมีความปลอดภัย ดังนั้น การจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้สูงอายุนั้นภาครัฐควรให้มีการส่งเสริมให้ครอบคลุมในทุกด้านทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ครอบครัวสังคมรวมทั้งสิ่งแวดล้อม (สมปอง สุวรรณภูมา , 2564)

จากความสำคัญข้างต้นผู้วิจัยได้ทำการศึกษาการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามันธ์ จังหวัดบุรีรัมย์ เนื่องจากมีความสนใจด้านการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุเป็นกระบวนการหนึ่งของการบริหารงานบุคคล ซึ่งมีความมุ่งหมาย ที่จะให้ความสะดวกสบายความพึงพอใจของผู้สูงอายุในอนาคตตลอดจนความอบอุ่นใจ การวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ทราบถึงข้อเสนอแนะในการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุตำบลเมืองยาง อำเภอขามันธ์ จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อส่งเสริมสวัสดิการพื้นที่อื่นได้ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขำนิ จังหวัดบุรีรัมย์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขำนิ จังหวัดบุรีรัมย์โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขำนิ จังหวัดบุรีรัมย์
4. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะในการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขำนิ จังหวัดบุรีรัมย์

สมมติฐานการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ภาวะความเป็นผู้นำ ทรัพยากรนโยบาย ลักษณะการบริหารจัดการ ความต้องการของผู้สูงอายุ ความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อ การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขำนิ จังหวัดบุรีรัมย์

สมมติฐานข้อที่ 2 ภาวะความเป็นผู้นำ ทรัพยากรนโยบาย ลักษณะการบริหารจัดการ ความต้องการของผู้สูงอายุ ความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์ต่อ การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขำนิ จังหวัดบุรีรัมย์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้
2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการของผู้สูงอายุ ได้แก่
 - 1) ภาวะความเป็นผู้นำ
 - 2) ทรัพยากรนโยบาย
 - 3) ลักษณะการบริหารจัดการ
 - 4) ความต้องการของผู้สูงอายุ
 - 5) ความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

ตัวแปรตาม

การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขำนิ จังหวัดบุรีรัมย์ ใน 7 ด้าน

1. สวัสดิการด้านการศึกษา
2. สวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย
3. สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย
4. สวัสดิการด้านมีรายได้และการมีงานทำ
5. สวัสดิการด้านนันทนาการ
6. สวัสดิการด้านกระบวนการยุติธรรม
7. สวัสดิการด้านการบริการสังคมทั่วไป

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเรื่อง “การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอลำดวน จังหวัดบุรีรัมย์” ผู้ศึกษาได้ทบทวน วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

พริพัทธ์ อินทร์อำนวย,(2564) ได้อธิบายเกี่ยวกับรูปแบบการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุไว้ 7 ด้าน ดังนี้

1.ด้านสุขภาพและอนามัย หมายความว่า สิ่งที่ประชาชนพึงได้รับ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาล การส่งเสริมพัฒนาสุขภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมอย่างทั่วถึง ถึงแม้ว่าประชาชนจะมีข้อบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เป็นผู้ยากจนชนกลุ่มน้อยก็พึงจะต้องได้รับการสวัสดิการสังคม ด้านสุขภาพอนามัยที่ได้มาตรฐานอย่างทั่วถึงเสมอภาคเป็นธรรม สอดคล้องกับความต้องการและสถานการณ์ปัญหาของบุคคลกลุ่มบุคคลและประชาชน

2.ด้านการศึกษา หมายความว่า สิ่งที่ประชาชนพึงได้รับในการส่งเสริมพัฒนาตนเองให้มีความรู้ ทักษะ ตลอดจนปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อนำไปสู่การดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ ถึงแม้ว่าประชาชนจะมีข้อบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคมเป็นผู้ยากจน ทั้งนี้ ประชาชนทุกคนต้องได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม

3.ด้านที่อยู่อาศัย หมายความว่า การที่ประชาชนมีที่อยู่อาศัยตามควร ตามอัตภาพ เพื่อช่วยเสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นในทำนองเดียวกันประชาชนทุกคนควรจะได้มีที่อยู่อาศัยตามแต่กำลังความสามารถของบุคคลที่จะได้มา ผู้อยู่ในภูมิภาคท้องถื่นห่างไกลหรือด้อยโอกาสอย่างน้อยที่สุดที่อยู่อาศัยต้องให้ความปลอดภัย ความมั่นคงอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ไม่มีสภาพเสื่อมโทรมแออัดมีมลพิษเสี่ยงต่อภัยพิบัติ เสี่ยงต่อความเสื่อมเสียทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม

4.ด้านการบริการสังคมทั่วไป หมายความว่า การให้บริการแก่ประชาชน โดยเฉพาะผู้ยากจน ผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มเปราะบางพิเศษ เพื่อช่วยสร้างเสริม การมีคุณภาพชีวิตที่ดีช่วยพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุขตามควรแก่อัตภาพ

5.ด้านการมีรายได้และการมีงานทำ หมายความว่า การที่ประชาชนมีงานที่ก่อให้เกิดรายได้อย่างน้อย ต้องเพียงพอแก่การดำรงชีพโดยงานที่ทำจะต้องมีสวัสดิการอย่างน้อยตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และงานที่ทำต้องไม่เสี่ยงต่อการเจ็บป่วย อุบัติเหตุอุบัติเหตุต่าง ๆ อีกทั้งต้องไม่ใช่งานที่สร้างความเสื่อม เสียแก่ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ไม่ผิดศีลธรรม หรือผิดกฎหมายประชาชนมีความภาคภูมิใจในงานที่ทำและมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานนั้น ๆ

6.ด้านนันทนาการ หมายความว่า การที่ประชาชนมีกิจกรรมนันทนาการ เพื่อความบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจอย่างมีคุณภาพ โดยกิจกรรมนันทนาการนั้น ๆ ไม่เป็นการทำให้เสื่อมเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ไม่ผิดศีลธรรมและไม่ผิดกฎหมายไม่เป็นการเอารัดเอาเปรียบ ละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชนในกลุ่มอื่น ๆ

7.ด้านกระบวนการยุติธรรม หมายความว่า การที่ประชาชนได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเสมอภาคและเป็นธรรม สามารถเข้าถึงบริการที่รัฐจัดให้ และได้รับความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยในเรื่องการจัดการสวัสดิการสังคมที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัย 2 ส่วน แบบ Mixed Method ได้แก่ วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้สูงอายุเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ มาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) กับผู้นำชุมชนและตัวแทนผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ซึ่ง ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยได้ใช้ตัวแทนผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของยามานะ (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 302 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมีลักษณะเป็นการวัดระดับความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้ทดสอบเครื่องมือโดยการทดสอบโดยขอความร่วมมือผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความถูกต้องขอแบบสอบถาม (Validity) และทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ผลปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.817 และการวิเคราะห์ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์วิธีหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Coefficient of Correlation) และค่าถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression)

การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้ใช้การสัมภาษณ์โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยางอำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังต่อไปนี้

1.) นักพัฒนาชุมชน จำนวน 1 คน 2.) ผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 1 คน 3.) ข้าราชการบำนาญ จำนวน 1 คน รวมทั้งสิ้น 3 คน และผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลในลักษณะที่มีเนื้อหาสาระเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ ในการสอบถามการจัดการสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ โดยร่วมกันวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของผู้สูงอายุในการจัดการสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ และรวบรวมประเด็นและความคิดเห็นต่าง ๆ จากการสัมภาษณ์เพื่อจัดทำเป็นแนวทางในการจัดการสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้เครื่องบันทึกเสียงเป็น อุปกรณ์หลักในการเก็บรวบรวมข้อมูลในระหว่างการสัมภาษณ์ และผู้วิจัยได้นำประเด็นและความคิดเห็นต่าง ๆ จากการ

สัมภาษณ์เพื่อจัดทำเป็นแนวทางการการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอชำนิ จังหวัดบุรีรัมย์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการถอดข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเทปมาพิจารณา ร่วมกับการจดบันทึกและวิเคราะห์โดยการตีความในรูปของการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 78.5 มีอายุ 70-79 ปี จำนวน 158 คิดเป็นร้อยละ 52.3 มีการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 90.1 มีระดับการศึกษาอยู่ที่ระดับประถมศึกษาตอนต้น จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 มีอาชีพเกษตรกรรวม จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 89.7

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอชำนิ จังหวัดบุรีรัมย์ ดังแสดงในตาราง 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการจัดสวัสดิการแก่ผู้สูงอายุ

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสวัสดิการแก่ผู้สูงอายุ	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.สวัสดิการด้านการศึกษา	4.14	.570	มาก
2.สวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย	4.13	.487	มาก
3.สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย	3.97	.625	มาก
4.สวัสดิการด้านนันทนาการ	4.01	.591	มาก
5.สวัสดิการด้านมีรายได้และมั่งงานทำ	3.70	.581	มาก
6.สวัสดิการด้านมีรายได้และมั่งงานทำ	3.66	.608	มาก
7.สวัสดิการด้านการบริการสังคมทั่วไป	3.78	.540	มาก
รวม	3.91	.455	มาก

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอชำนิ จังหวัดบุรีรัมย์ภาพรวมทุกรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.91 , S.D. = .455) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงจากข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดถึงต่ำสุดตามลำดับ คือ สวัสดิการด้านการศึกษา ($\bar{X}$ = 4.14 , S.D. = .570) รองลงมาสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย ($\bar{X}$ = 4.13 , S.D. = .487) สวัสดิการด้านนันทนาการ ($\bar{X}$ = 4.01 , S.D. = .591) สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย ($\bar{X}$ = 3.97 , S.D. = .625) สวัสดิการด้านการบริการสังคมทั่วไป ($\bar{X}$ = 3.78 , S.D. = .540) สวัสดิการด้านมีรายได้และมั่งงานทำ ($\bar{X}$ = 3.65 , S.D. = .649) และสวัสดิการด้านกระบวนการยุติธรรม ($\bar{X}$ = 3.66 , S.D. = .608) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอชำนิ จังหวัดบุรีรัมย์ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุ

ระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.ด้านภาวะความเป็นผู้นำ	4.70	.439	มากที่สุด
2.ด้านทรัพยากรนโยบาย	4.42	.639	มาก
3.ด้านลักษณะการบริหารจัดการ	4.23	.327	มาก
4.ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ	4.28	.442	มาก
5.ด้านความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง	4.30	.392	มาก
รวม	4.38	.302	มาก

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง ภาพรวมทุกรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.38 , S.D. = .302) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมาก 4 ด้าน มากที่สุด 1 ด้าน โดยเรียงจากข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดถึงต่ำสุดตามลำดับ คือ ด้านภาวะความเป็นผู้นำ ($\bar{X}$ = 4.70 , S.D. = .439) รองลงมา ด้านทรัพยากรนโยบาย ($\bar{X}$ = 4.42 , S.D. = .639) ด้านความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X}$ = 4.30 , S.D. = .392) ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ ($\bar{X}$ = 4.28 , S.D. = .442) และด้านลักษณะการบริหารจัดการ ($\bar{X}$ = 4.23 , S.D. = .327) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความต้องการและข้อเสนอแนะของผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ โดยใช้วิธีการสอบถามข้อเสนอแนะและความต้องการว่า ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความต้องการและข้อเสนอแนะของผู้สูงอายุที่มีความคิดเห็นมากที่สุด คือ ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการอยากได้เบี้ยผู้สูงอายุจากรัฐบาลเพิ่ม เพื่อเพียงพอต่อการดำรงชีวิต คิดเป็นร้อยละ 29.47 รองลงมา คือ ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการรับ-ส่ง ในการไปโรงพยาบาล และ รพ.สต. เพื่อการเดินทางที่สะดวกต่อการไปพบแพทย์และรับยา คิดเป็นร้อยละ 13.90 และความต้องการที่ผู้สูงอายุต้องการน้อยที่สุด คือ ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องบอกข้อมูลข่าวสาร เพื่อการรับรู้ข้อมูลที่เป็นผลประโยชน์ของผู้สูงอายุ เพราะผู้สูงอายุอาจจะเข้าไม่ถึงข้อมูลข่าวสารได้ครบถ้วนคิดเป็นร้อยละ 2.65 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตัวแบบปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ผลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุ

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	SumX	SumY
X1	1						
X2	.459**	1					
X3	.147**	.514**	1				
X4	.005	.170**	.331**	.1			
X5	.333**	.377**	.194**	.491**	1		
SumX	.604**	.814**	.623*	.565**	.701**	1	
SumY	.135**	.681**	.494**	.292**	.279**	.591**	1

จากตารางที่ 3 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตัวแบบปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่ผู้สูงอายุ (X) และการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุ (Y) ในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ และรายด้านมีความสัมพันธ์กันทางบวก 64 ค่า และอีก 2 ค่า มีความสัมพันธ์ทางลบ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่ผู้สูงอายุ (X) และการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุ (Y) ในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .591^{**}$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยแสดงผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านความเป็นภาวะผู้นำ มีค่าความสัมพันธ์ที่มีความสัมพันธ์ต่ำที่สุด (X_1) ($r = .135^*$)
2. ปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบาย มีค่าความสัมพันธ์ที่มีความสัมพันธ์สูงที่สุด (X_2) ($r = .681^{**}$)
3. ปัจจัยด้านลักษณะการบริหารจัดการ มีค่าความสัมพันธ์ที่มีความสัมพันธ์ปานกลาง (X_3) ($r = .494^{**}$)
4. ปัจจัยด้านความต้องการของผู้สูงอายุ มีค่าความสัมพันธ์ที่มีความสัมพันธ์ต่ำ (X_4) ($r = .292^{**}$)
5. ปัจจัยด้านความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง (X_5) ($r = .279^{**}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง ภูมิศึกษา เขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้ง 5 ด้าน คือ 1) ด้านความเป็นภาวะผู้นำ 2) ด้านทรัพยากรนโยบาย 3) ด้านการบริหารจัดการ 4) ด้านความต้องการของผู้สูงอายุ 5) ด้านความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง คณะผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.38$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ มีหน่วยงานที่

รับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวข้องให้มีความสำคัญในเรื่องของการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุและทำให้การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุมีประสิทธิภาพมากพอทำให้ประชาชนกลุ่มผู้สูงอายุพึงพอใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของนงนุช สุวรรณรัตน์ (2563) ได้อธิบายปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุไว้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการมีทั้งทางจิตใจและสังคมที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ รวมถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมและสอดคล้องกับงานวิจัยของประสิทธิ์ เจตน์ทรงธรรม (2566) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านผู้นำอยู่ในระดับมาก

2. เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถอภิปรายได้ดังนี้

2.1 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามันธ์ จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านความเป็นภาวะผู้นำ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = .439) ทั้งนี้เป็นเพราะ ผู้นำในชุมชนมีความเป็นภาวะผู้นำที่สูง ทำให้ผู้สูงอายุให้ความเชื่อมั่นและเชื่อใจในการทำงานซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของสมคิด เลิศไพฑูรย์(2562) ได้อธิบายความหมายเกี่ยวกับภาวะผู้นำไว้ว่า การเป็นผู้นำที่สามารถสร้างแรงบันดาลใจและกระตุ้นทีมงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน การเป็นผู้นำที่ดีควรมีทักษะในการสื่อสารที่ดี และสามารถบริหารจัดการความขัดแย้งได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของปาริฉัตร พันธุ์ศักดิ์ (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านผู้นำอยู่ในระดับมากที่สุด

2.2 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามันธ์ จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = .639) ทั้งนี้เป็นเพราะ ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่มีทรัพยากรที่เพียงพอไม่ว่าจะเป็นคนหรืองบประมาณต่าง ๆ และเป็นผลทำให้หน่วยงานต้องไว้มิทรัพยากรใช้ที่เพียงพอต่อการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของสุชาติ ศรีแสง (2561) ได้อธิบายความหมายของทรัพยากรนโยบาย ว่าเป็นทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการวางแผนและดำเนินนโยบายสาธารณะ ซึ่งรวมถึงข้อมูล, งบประมาณ, บุคลากร, และการสนับสนุนจากกลุ่มต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินนโยบายมีความสำเร็จและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของประสิทธิ์ เจตน์ทรงธรรม (2566) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งพบว่าผลการวิจัยปัจจัยด้านทรัพยากรในการนำนโยบายปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

2.3 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามันธ์ จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านลักษณะการบริหารจัดการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = .327) ทั้งนี้เป็นเพราะ ผู้รับผิดชอบในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารระดับสูงที่มีการบริหารจัดการที่ดีรวมถึงมีการสื่อสารที่ชัดเจนทำให้การบริหารจัดการมีประสิทธิภาพมากพอต่อการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของสมาน รังสียกฤษฎ์ (2558) ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะการบริหารจัดการไว้ว่า การบริหารจัดการ คือ การดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์การ

บริหารจัดการที่ดีต้องมีการวางแผน การจัดองค์กร การควบคุม และการประเมินผล เพื่อให้สามารถใช้ทรัพยากรต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุดและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พีรดา สุจริตพันธ์ (2565) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องการบริหารจัดการสวัสดิการผู้สูงอายุ : เปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตามนโยบายโมเดลประเทศไทย 4.0 ซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านนันทนาการ อยู่ในระดับมาก

2.4 จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านความต้องการของผู้สูงอายุ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = .442) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประชาชนมีความต้องการไม่สิ้นสุดแม้ว่าตนเองนั้นจะมีอายุที่เพิ่มขึ้นก็ตามแต่ความต้องการไม่เคยสิ้นสุดลง ไม่ว่าจะเป็นความต้องการทางด้านปัจจัย 4 ความต้องการทางกายภาพ ความต้องการให้ตนเองนั้นอยู่รอด ซึ่งสอดคล้องกันกับแนวคิดทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow, 1954 อ้างถึงในปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2547) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิวิมล กองทรัพย์เจริญ (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตตำบลตาสีห์ อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง ซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านนันทนาการ อยู่ในระดับมาก

2.5 ผลจากการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านความร่วมมือร่วมใจของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = .583) ทั้งนี้เป็นเพราะ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความร่วมมือร่วมใจในการทำงานไม่ว่าจะเป็นผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใต้บังคับบัญชาและเป็นผลทำให้การจัดสวัสดิการผู้สูงอายุเป็นที่พึงพอใจของประชาชนผู้สูงอายุซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของภัทรวรรณ โพธิ์เขียว (2561) ได้อธิบายความหมายความร่วมมือร่วมใจในหน่วยงาน หมายถึงการที่สมาชิกในองค์กรมีความเข้าใจและสนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์กร โดยการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของปาริฉัตร พันธุ์ภาคี (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุซึ่งผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านความร่วมมือร่วมระหว่างหน่วยงานอยู่ในระดับมากที่สุด

3. จากการศึกษาระดับปัจจัยที่ในการการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง กรณีศึกษา เขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้ง 7 ด้าน คือ 1) สวัสดิการด้านการศึกษา 2) สวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย 3) สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย 4) สวัสดิการด้านมีรายได้และมิงานทำ 5) สวัสดิการด้านนันทนาการ 6) สวัสดิการด้านกระบวนการยุติธรรม 7) สวัสดิการด้านการบริการสังคมทั่วไป คณะผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

3.1 จากผลการวิจัย พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ อาจเป็นเพราะการจัดสวัสดิการคือสิ่งที่ผู้สูงอายุได้รับตามความต้องการของประชาชนกลุ่มผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ทำให้ประชาชนกลุ่มผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ได้รับการจัดสวัสดิการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมอบให้และผู้สูงอายุพึงพอใจเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการ ไม่ว่าจะเป็นทั้งด้านสุขภาพ การเงิน การศึกษา ซึ่งผลการวิจัย

สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 10 (2562) ได้อธิบายเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการของผู้สูงอายุไว้ว่า การจัดสวัสดิการผู้สูงอายุควรมีรูปแบบการจัดสวัสดิการไว้ทั้ง 7 ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา สุขภาพอนามัย ที่อยู่อาศัย นันทนาการ มีรายได้และมีงานทำ ยุติธรรมและบริการทั่วไปทางสังคม เพราะทั้ง 7 ด้านนี้เป็นสิ่งที่ประชาชนพึงได้รับและประชาชนพึงได้รับอย่างเท่าเทียมกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ งามรดา ประเสริฐสุขและพิชัยรัฐ หมั่นดวง (2564) ได้ทำการศึกษา การจัดสวัสดิการสังคมให้ผู้สูงอายุในศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ ซึ่งการศึกษาพบว่าการจัดสวัสดิการให้ผู้สูงอายุในศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุนั้น อยู่ในระดับมาก

4. เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถอภิปรายได้ดังนี้

4.1 จากผลการวิจัย การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยสวัสดิการด้านการศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = .570) ทั้งนี้เป็นเพราะ ผู้สูงอายุได้รับการจัดสวัสดิการด้านการศึกษาที่เพียงพอและพึงพอใจในความต้องการของผู้สูงอายุ ซึ่งจากผลของการวิจัยพบว่าผู้สูงอายุได้รับการฝึกอบรมความรู้ในการดูแลตนเองและความรู้ที่เพิ่มทักษะในการใช้ชีวิตวัยชราซึ่งนำไปสู่การใช้ชีวิตที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของพงษ์สุธีรัฐ ฐิตินันท์ (2560) ได้อธิบายเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุไว้ว่าการจัดสวัสดิการจะต้องมีการให้บริการทางด้านการศึกษามีคุณภาพไม่ว่าจะอยู่ในช่วงวัยไหนก็ตามและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของปาริฉัตร พันธุ์ภักดี (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านการศึกษายู่ในระดับมาก

4.2 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = .487) ทั้งนี้เป็นเพราะการให้บริการด้านสุขภาพอนามัยเป็นสิ่งสำคัญสำหรับประชาชนทุกช่วงวัยซึ่งแต่ละช่วงวัยมีความต้องการที่แตกต่างกันไปและทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเขตพื้นที่ที่มีความดูแลเอาใจใส่เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัย ทำให้ประชาชนกลุ่มผู้สูงอายุในพื้นที่ได้รับการจัดสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัยรวมถึงการบริการด้านสุขภาพอย่างที่เป็นไปตามความต้องการของประชาชนตามความต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 10 (2562) ได้อธิบายเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัยไว้ว่า สวัสดิการด้านสุขภาพอนามัยคือสิ่งที่ประชาชนพึงได้รับทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของปาริฉัตร พันธุ์ภักดี (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านสุขภาพอนามัยอยู่ในระดับมาก

4.3 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามัน จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = .508) ทั้งนี้เป็นเพราะ ประชาชนกลุ่มผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ใช้ในการศึกษาการวิจัยในครั้งนี้ได้รับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยอย่างพึงพอใจจากหน่วยงานที่ได้รับผิดชอบซึ่งสอดคล้องกับหลักการของกระทรวง

การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พ.ศ.2548 (2558) ได้อธิบายเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยไว้ว่า คือ สวัสดิการที่ประชาชนมีที่อยู่อาศัยตามสมควร ตามอัตราเพื่อช่วยเสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นในทางเดียวกันประชาชนทุกคนควรจะได้มีที่อยู่อาศัยตามแต่กำลังความสามารถของบุคคลที่จะได้มา มีการให้เจ้าหน้าที่ออกพื้นที่ซ่อมแซมปรับปรุงที่อยู่อาศัยที่เสื่อมโทรมสภาพแวดล้อมชุมชนน่าอยู่ประชาชน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของปาริฉัตร พันธุ์ภักดี (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับมากที่สุด

4.4 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยสวัสดิการด้านมีรายได้และมืงานทำ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = .528) ทั้งนี้เป็นเพราะ กลุ่มประชาชนผู้สูงอายุในพื้นที่ที่ได้ทำการวิจัยได้รับการจัดสวัสดิการด้านมีรายได้และมืงานทำจากหน่วยงานที่รับผิดชอบ ได้รับการจัดหางานที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุเพื่อเสริมสร้างรายได้เลี้ยงชีพแก่ผู้สูงอายุ ซึ่งสอดคล้องกับเกษรา ชัยเหลืออุไร (2557) ที่ได้อธิบายเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการด้านมีงานทำและมีรายได้ไว้ว่า ประชาชนควรได้รับงานที่ก่อให้เกิดรายได้ที่เพียงพอต่อการดำรงชีพและงานที่ทำงานต้องไม่เสี่ยงต่อการเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุต่าง ๆ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศศิวิมล กองทรัพย์เจริญ (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตตำบลตาสีห์ อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง ซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านมีรายได้ อยู่ในระดับมากที่สุด

4.5 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยสวัสดิการด้านนันทนาการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = .581) ทั้งนี้เป็นเพราะ ประชาชนผู้สูงอายุได้รับการจัดสวัสดิการด้านนันทนาการในด้านการส่งเสริมเกี่ยวกับการออกกำลังกาย การได้รับการจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจจากหน่วยงานที่รับผิดชอบทำให้ประชาชนกลุ่มผู้สูงอายุมีความพอใจเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการด้านนันทนาการ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พ.ศ.2548 (2558) ซึ่งได้อธิบายเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการด้านนันทนาการไว้ว่า คือ การที่ประชาชนได้รับการจัดกิจกรรมนันทนาการเพื่อความบันเทิงและการพักผ่อนหล่อนใจอย่างมีคุณภาพและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศศิวิมล กองทรัพย์เจริญ (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ เรื่องความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตตำบลตาสีห์ อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง ซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านนันทนาการ อยู่ในระดับมาก

4.6 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยสวัสดิการด้านกระบวนการยุติธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$, S.D. = .608) ทั้งนี้เป็นเพราะ หน่วยงานที่รับผิดชอบในพื้นที่ได้มีการให้คำปรึกษาให้คำแนะนำทางด้านกฎหมายอย่างเพียงพอและประชาชนได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเสมอภาคและเป็นธรรมซึ่งสอดคล้องกับหลักการของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พ.ศ.2548 (2558) ได้กล่าวเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมไว้ว่า คือ สิ่งที่ประชาชนได้รับการคุ้มครองอย่างเสมอภาคและเป็นธรรมสามารถเข้าถึงบริการที่รัฐจัดให้ แต่ผลงานวิจัยไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาริฉัตร พันธุ์ภักดี (2564) ที่ได้ศึกษา

เกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านกระบวนการยุติธรรมซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

4.7 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดสวัสดิการที่เหมาะสมแก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยสวัสดิการด้านการบริการสังคมทั่วไป โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = .540) ทั้งนี้เป็นเพราะ ประชาชนกลุ่มผู้สูงอายุในพื้นที่ได้รับการบริการสังคมทั่วไป การช่วยเหลือทางด้านการเงิน การได้รับเบี้ยยังชีพ การได้รับการดูแลการให้คำแนะนำต่าง ๆ การได้รับเครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับผู้ด้อยโอกาส ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 10 (2562) ได้อธิบายการจัดสวัสดิการด้านการบริการสังคมทั่วไปไว้ว่า คือการให้บริการแก่ประชาชนอย่างทั่วถึงโดยเฉพาะผู้ยากจนและผู้ด้อยโอกาสเพื่อช่วยส่งเสริมการมีชีวิตที่ดีขึ้นและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ปาริฉัตร พันธุ์ภักดี (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุซึ่งผลการวิจัยพบว่าด้านสุขภาพอนามัยอยู่ในระดับมาก

5. ผลการศึกษาความต้องการและข้อเสนอผู้สูงอายุในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์ ที่มีความต้องการมากที่สุด คือ ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการอยากได้เบี้ยผู้สูงอายุจากรัฐบาลเพิ่มเพื่อเพียงพอต่อการดำรงชีวิต คิดเป็นร้อยละ 29.47 รองลงมา คือ ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการรถรับ-ส่งในการไปโรงพยาบาล และ รพ.สต. เพื่อการเดินทางที่สะดวกต่อการไปพบแพทย์และรับยา คิดเป็นร้อยละ 13.90 ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการการช่วยเหลือเรื่องสุขภาพอนามัยที่ค่าจ่ายไม่แพงเกินไป คิดเป็นร้อยละ 11.58 ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหางาน หากิจกรรมที่ส่งเสริมรายได้ เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ผู้สูงอายุให้มีเงินใช้อย่างเพียงพอและผู้สูงอายุในพื้นที่ต้องการความช่วยเหลือด้านหนี้สินที่กู้ยืมมาเพื่อการเกษตร อยากให้ขึ้นราคาผลผลิตทางการเกษตร (ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ยาง) มีความต้องการเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 10.60 ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลให้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต คิดเป็นร้อยละ 8.27 ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลให้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต คิดเป็นร้อยละ 4.97 ผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการให้การรับยาสามารถนำมาแจกจ่ายในหมู่บ้านเพราะใช้เวลานานและการเดินทางไม่สะดวกและผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องของการจัดสวัสดิการเข้าตรวจสอบความเป็นอยู่ (ที่อยู่อาศัย) ของตนเองเพื่อจะได้ทราบถึงความเป็นอยู่ที่แท้จริงและได้รับความช่วยเหลือเพื่อให้การใช้ชีวิตที่มีคุณภาพ มีความต้องการเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 3.98 และผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีความต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องบอกข้อมูลข่าวสาร เพื่อการรับรู้ข้อมูลที่เป็นผลประโยชน์ของผู้สูงอายุ เพราะผู้สูงอายุอาจจะเข้าไม่ถึงข้อมูลข่าวสารได้ครบถ้วน คิดเป็นร้อยละ 2.65 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.ควรมีการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมให้แก่ผู้สูงอายุในเขตพื้นที่เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้เบื้องต้น และเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดูแลตัวเองของกลุ่มผู้สูงอายุ

2.ควรมีการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุควรเกิดจากความต้องการของผู้สูงอายุอย่างแท้จริงเพื่อให้สามารถตอบสนองตรงตามความต้องการผู้สูงอายุ

2.ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1.ควรมีการศึกษารูปแบบในการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุที่เหมาะสมในเขตพื้นที่ตำบลเมืองยาง อำเภอขามเฒ่า จังหวัดบุรีรัมย์

2.ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบของการจัดสวัสดิการสำหรับผู้สูงอายุในบริบทที่แตกต่างกัน

บรรณานุกรม

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2558). คู่มือสิทธิประโยชน์ด้านสวัสดิการสังคมสำหรับประชาชน. สืบค้นจาก : <https://chumphon.m-society.go.th>.

กองพัฒนานโยบายและนวัตกรรมทางสังคม. (2564). รายงานสถานการณ์ความเคลื่อนไหวทางสังคมที่สำคัญ “การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุ ความท้าทายต่อสวัสดิการสังคมไทย”. สืบค้นจาก : <https://opendata.nesdc.go.th>

เกษรา ชัยเหลืออยู่. (2557). การศึกษาเปรียบเทียบระบบสวัสดิการสังคมระหว่างประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์. กรุงเทพฯ: สถาบันการต่างประเทศเทวะวงศ์วโรปการ. กระทรวงการต่างประเทศ.

งามรดา ประเสริฐสุขและพิชัยรัฐ หมั่นด้วง. (2564). การจัดสวัสดิการสังคมให้ผู้สูงอายุในศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ. วารสารวิจัยธรรมศึกษา, 4(2) ,73. สืบค้นจาก : <https://so07.tci-thaijo.org>.

นงนุช สุวรรณรัตน์. (2563). การจัดสวัสดิการผู้สูงอายุในประเทศไทย: ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาและการจัดการ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประสิทธิ์ เจตน์ทรงธรรม. (2566). ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของการนํานโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ. วารสารวารสารนวัตกรรม การศึกษาและการวิจัย, 7(2) ,5. สืบค้นจาก : <https://so03.tci-thaijo.org>.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2547). การจัดการทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปาริฉัตร พันธุ์ภักดี. (2564). ความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุที่มีภูมิลำเนาและอาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลตะคร้อ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี. กาญจนบุรี: มหาวิทยาลัยศิลปากร

พงษ์สุธีรัฐ ฐิตินันท์.(2560). การจัดสวัสดิการผู้สูงอายุในประเทศไทย : แนวทางและความท้าทาย. วารสารสังคมสงเคราะห์.

พริตดา สุจริตพันธ์.(2565).การบริหารจัดการสวัสดิการผู้สูงอายุ: เปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตามนโยบายโมเดลประเทศไทย4.0, วารสารวิชาการ, 7(11), 359-370. สืบค้นจาก : <https://so02.tci-thaijo.org>.

- ภัทรวรรณ โพธิ์เขียว. (2562). การสนับสนุนและความเข้าใจในองค์กร. วารสารการบริหารจัดการ
สมคิด เลิศไพฑูรย์. (2562). การพัฒนาภาวะผู้นำในองค์กร. วารสารการบริหารจัดการ.
สมาน รังสียกฤษฎ์. (2558). การบริหารจัดการองค์กร: ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
สุชาติ ศรีแสง. (2561). ความหมายของทรัพยากรนโยบาย. วารสารวิจัยทางนโยบาย.
สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 10. (2562). คู่มือแนวทางการพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ.
เอกสารวิชาการ. สืบค้นจาก : <https://www.dop.go.th>.
ศศิวิมล กองทรัพย์เจริญ. (2563). ความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตตำบลตาสิทธิ์
อำเภอปลวกแดงจังหวัดระยอง. ระยอง:มหาวิทยาลัยบูรพา